Československá anarchistická federace

Československá anarchistická federace (ČSAF) sdružuje místní skupiny a jednotlivce, kteří se hlásí k anarchistickým myšlenkám. Jsme svobodomyslný kolektiv sdružující pracující, nezaměstnané a studenty na anarchistických zásadách. Rozumíme tím federalismus, samosprávu a aktivitu zdola. Nemáme žádné vůdce, všechna rozhodnutí jsou přijímána všemi členy, případné funkce jsou volitelné a kdykoli odvolatelné zdola. ČSAF usiluje o vytvoření svobodné a samosprávné společnosti založené na územní a výrobní samosprávě, federalismu, rovnosti, solidaritě a sociální spravedlnosti. Společnosti, kterou budeme spravovat my samotní – obyčejní lidé – pracující, studenti a důchodci. ČSAF se věnuje propagaci anarchistických myšlenek a materiálů, různorodým akcím, aktivitám a kampaním, které považuje za důležité. Sdílíš podobné myšlenky a myslíš si, že organizovaním můžeme snadněji dosáhnout spousty věcí, snadněji a účinněji bránit svá práva a prosazovat své potřeby? Přidej se k ČSAF nebo s námi spolupracuj.

WWW.CSAF.CZ

Nelidskost demokracie

Nakladatelství Československé anarchistické federace

nálad na jihu Ruska, pak je zřejmé, že nejvýznamnějším faktorem je vzájemná nevraživost mezi obrovskou částí obyvatelstva, která přežívá z darů svých záhumenků a drobnému prodeji - na straně jedné, a mafiánskými skupinami kontrolují trh s potravinami (které jsou z převážné většiny tvořeny etnickými Kavkazci) - na straně druhé. Výpalné, vysoké daně, šikana, vytlačování místních obyvatel z trhů, to vše přináší občanům bezprostřední morální a ekonomickou újmu. Zde existuje vážný sociální konflikt. Buď se ho podaří posunout směrem k třídnímu boji, tzn. do linie boje proti buržoazně-mafiánským a spekulantským strukturám (bez ohledu na národnost jejich vůdců) nebo bude tento konflikt zneužit ultrapravicí. Obdobná situace je i s proletariátem obecně (který tvoří většinu obyvatelstva). Buď bude hnutí práce namířeno proti samotnému buržoaznímu zřízení, proti systému, nebo se objeví tací kapitalisté, kteří přesvědčí obyvatelstvo zbídačené liberálními reformami o tom, že všechna jeho neštěstí buď pocházejí od Kavkazanů či od Židů, kteří ovládají (jako jednotné etnické společenství) obrovský podíl výroby. Už jsme to všechno zažili během hornických stávkových hlídek u Bílého domu, a také během dalších proletářských vystoupení.

Úplně jiný smysl dávají demokracii novodobí demokraté v Rusku a na Západě. Soudobá zastupitelská demokracie není samosprávou a svrchovaností lidu. Ani v nejmenším. Dokonce ani z formálního hlediska. Tento systém, který se zrodil v období buržoazních revolucí 19. století nikdy nebyl předurčen k rozvíjení svobody a k realizaci správy společnosti sebe samou. Naopak, vždy sloužil záměrům vládnoucí buržoazní třídy. Prvopočátek jeho záměrů byl dvojí. Na jedné straně - dovoloval velkému kapitálu koordinovat své zájmy s pomocí parlamentních mechanismů. Na straně druhé - držel v poslušnosti masy námezdně pracujících. Jeho mechanismus nepočítá ani se schvalováním stěžejních usnesení na společných shromážděních obyčejných lidí; ani s právem na bezprostřední odvolání představitelů v kterýkoli okamžik, dle přání shromážděných voličů; ani s imperativním mandátem (tj. okamžité instruování delegáta požadavkem společného shromáždění.) Všechna rozhodnutí jsou přijímána prezidenty, gubernátory a poslanci. Zastupitelská demokracie dává hrstce lidí právo určovat osudy miliónů. Vhozením lístku do urny ztrácejí kontrolu nad svými "vyvolenými" (pokud ji vůbec měli; v současných státech se volby ustavičně falšují). Voliči se nyní nenacházejí v pozici, kdy mohou kontrolovat činnost zastupitelů a prezidentů. K tomu

systému jsou efektivita za každou cenu, zvýšení zisku při minimalizaci nákladů, potlačení konkurence, a s tímto procesem neoddělitelně související sociopsychologická orientace na dominanci a expanzi. Politika, kultura, jazyk, právo, umění a vládnoucí morálka se podřizují výše zmíněnému principiálního požadavku a mění se v souladu s nároky na vyřešení tohoto nejdůležitějšího úkolu. Všechno to vede k "vnější" expanzi, válkám (tzn. k neodvratné centralizaci společenského života) a k "vnitřní" expanzi do oblasti duševního života lidí, růstu jednotvárnosti, proměně člověka v ekonomický nástroj. Lidé se stávají rukojmí ohromných ekonomických a politických struktur - státu a korporací - vybudovaných v honbě za efektivitou. Jejich život se oklešťuje a bere na sebe podobu ďábelského kolotoče nejtuctovějších a nejpřízemnějších pohnutek.

Totalitní, fašistický systém vytváří to samé, avšak co se ho týče, dovádí tyto procesy do logického konce. Podle Marcusova mínění soudobá industriální společnost "tíhne k totalitarismu". Bolševický GULAG těžil na vývoz zlato, které směňoval za průmyslová zařízení, nezbytná pro upevnění vojenské a ekonomické moci SSSR. Nacistické mýdlo z Židů či zlato ze zubních protéz, určené k prodeji jsou také do absurdna dovedenou realizací zásady kapitalistické

voleb a pak vybrat novou vládu (opět na čtyři roky). A tak donekonečna... Člověk je v podmínkách buržoazní demokracie podobný pokusné myši běžící v kolotoči, pro potěchu obecenstva. Jen na rozdíl od té nešťastné myši roztáčí pracující kolotoč výroby, který je neobohacuje. Proto tedy stoupenci zastupitelské demokracie tak pečují o zachování a rozšiřování "volného trhu". Proto tedy obvykle straní všemožným "tržním reformám" a "šokovým terapiím". Ve skutečnosti jsou zastupitelská demokracie a volný trh, který dává prostor kapitalistickému vykořisťování a burzovní hře, vzájemně svázáni. Zastupitelská demokracie je plodem buržoazní společnosti a bez ní není možná, ani potřebná.

Demokracie je genocida

Kapitalistické vykořisťování, které zastupitelská demokracie udržuje a chrání, vede nevyhnutelně k nesmírným obětem v řadách pracujícího obyvatelstva. Lidé, kteří jsou zaměstnáni vyčerpávající prací a při tom nedostávají pro organismus potřebné množství nezbytných látek, a jsou také připraveni o odbornou lékařskou pomoc, jsou demokraty odsouzeni na smrt. Jsou to hladovějící. Je možné, že neumírají rychle, za měsíc nebo dva, jako milióny povolžských rolníků - obětí leninské prodrazvěrstky (rekvírování potravin). Jejich zdraví je

nějakých důvodů tento stroj ztratí rytmus, vládnoucí kruhy ho okamžitě vymění za jiný.

Pokrevní pouto demokracie a fašismu

Demokraté nám řeknou: "Přece jen je demokracie lepší než fašismus. V demokracii nejsou páchány masové vraždy lidí v koncentračních táborech, každý může svobodně vyjádřit svůj názor a kritizovat vládu. A to je důležité." My se jich na oplátku ptáme: "Jaké síly vlastně fašismus živí? Lež a demagogie? Kdyby vše, co říkají fašisté, bylo na 100 % lež, nebyl by problém natolik závažný." "Chcete říci", zvolají demokraté zděšeně, "že fašisté říkají lidu pravdu?!" Ano i ne. Tu posílá prezident USA s úsměvem na tváři letadla, aby bombardovala Jugoslávii "ve jménu humanismu a demokracie", právě teď alianční generálové závažně hovoří o "lidských právech" na pozadí záběrů zničeného Bagdádu, tu za doprovodu těch samých řečí dopadají na Tripolis, Mogadišo, Bagdád, Chartúm, na afghánské vesnice střely s plochou dráhou letu... Fašisté nemají v těchto případech důvod lhát a tvrdí, že pokud existují národy, státy a velký byznys, budou existovat "sféry vlivu" a "oblasti zájmů", budou pokračovat světové i lokální války. Říkají: "Podívejte se na demokraty. Už samotné podmínky existence v dnešním světě, pouhá

samé zprávy - "oběti společenské transformace a tržních reforem". Poznamenejme, že tyto údaje nezahrnují země Společenství nezávislých států (země bývalého SSSR - pozn. př.). Kolik lidí zahynulo následkem obdobných reforem v SNS, mj. v Rusku, za celé období od r. 1989? Přesná čísla nejsou k dispozic, ale je zřejmé, že jde o minimálně statisíce a možná až o milióny lidí, přihlédneme-li k tomu, že v zemích Východní Evropy je životní úroveň podstatně vyšší než v Rusku, a že údaje UNICEF nezahrnují oběti válek v Jugoslávii.

Nevelká zkorumpovaná klika, složená z Čubajse, Černomyrdina, Vjachereva, Berezovského, Alikperova a jiných, která si přivlastnila přírodní a společenským úsilím vytvořené bohatství obrovské země, nestydatě rozkrádá peníze ze státního rozpočtu (fondů pro pracující, nezaměstnané, invalidy a děti), miliardy dolarů každoročně vyvážela do daňových rájů nebo investovala do finančních spekulací a nedělala si starosti se všemi těmito důsledky. Ano samozřejmě, neprovádějí úmyslnou genocidu po způsobu nacistů. Ne, neprovádějí, pouze jako demokraté (mnozí z nich v demokracii zaujali významná vládní místa a stali se architekty politických a ekonomických reforem) a kapitalisté jen myslí v mezích logiky zisku a moci. Jsou

mnohem "humánnější" než nacisté. Je jim prostě jedno, zůstanou-li milióny obětí jejich politiky naživu nebo ne. To jest nenápadný půvab buržoazie... Možná, ale že jim to úplně jedno není. "Budeme elektřinu odpojovat jakýmkoli neplatičům, ať je to škola, nemocnice, mamutí podnik." - prohlašuje Čubajs. Můžeme si otevřeně přiznat, že u něj se slova nemíjejí s činy, o čemž svědčí, především v období zimy, žalostná situace celé řady regionů na Sibiři a Dálném východě. Na těchto lidech ve zpustošené zemi si nic vzít nemohou. Vždyť jsou nerentabilní, tj. nepřinášejí již kapitálu zisk.

Demokracie a diktatura - dvě strany jedné mince

Říkají nám: "Vždyť se ale v demokracii dodržují lidská práva." To je další běžná lež. O lidských právech vůbec nemá smysl hovořit, když je porušováno nejzákladnější lidské právo - právo na život. Problém ale přece není v tom, že demokracie tu a tam (a zdaleka ne vždy) zaručuje mírnější nátlak než diktatura. Kdokoli by upřednostnil podrobení se vykořisťování podle švédského modelu, než "zmizení" za Pinochetova režimu. Kdo ale má možnost volby?

Zajímavé je zda, když v říjnu 1993 Specnaz (elitní vojenská jednotka - pozn. př.)

celou noc střílel na neozbrojené lidi v ostankinském Bílém domě (budova parlamentu v Moskvě - pozn.př.), šlo o akci demokratickou? A když armáda v letech 1995-96 zabíjela Čečence? Nebo se máme domnívat, že pokaždé, když zastupitelská demokracie někoho popravovala, spalovala napalmem nebo mučila ve "filtračních" táborech, nebyla to už ona, ale dejme tomu "hrozivě se blížící diktatura"? Pak je ale nutné uznat, že liberální demokracie dává vzniknout teroristické diktatuře pokaždé, když naráží na společenské protiklady.

Dokonce i jemná skandinávská demokracie se změní v diktaturu, pokud si to budou žádat okolnosti. Stát může mít jen jeden účel, který vykonává právě demokratickou či diktátorskou metodou. To že je první z nich méně krutá naprosto neznamená, že je možné stát předělat tak, aby se dalo obejít bez druhé. Formy kapitalismu závisejí daleko více na záměrech buržoazie, než na tom, čemu dávají přednost pracující.

Výmarská republika před Hitlerem kapitulovala s otevřenou náručí tehdy, když se to stalo pro vládnoucí třídu užitečné. Nikdy se nesmí zapomínat na to, že demokracie v dnešním světě není ničím jiným, než nástrojem, který pracuje v zájmu státních byrokratů a kapitalistů. Pokud z

však silně poškozené. Někteří z nich v současných podmínkách nebudou žít dlouho. A leckdo už zemřel. Všechno to jsou oběti hladu, podobně, jako jsou obětmi války ti, co zemřeli po letech na následky válečných zranění. Jsou to milióny lidí, kteří nemají prostředky na normální potraviny a léky.

Nejsou tajemstvím oficiální údaje ruské statistiky: počet obyvatel Ruska se každoročně snižuje přibližně o 700 000 lidí. Dokonce i v tak poměrně bohatém městě, jakým je Moskva, o 50-60 tisíc. To jsou oficiální data, ale co se odehrává ve skutečnosti se můžeme pouze domýšlet. Málokdo popírá, dokonce i z řad státních úředníků, že je to značnou měrou důsledkem tržních reforem. Statistické ukazatele úmrtnosti stouply nedlouho po jejich zavedení, zatímco ukazatele porodnosti šly dolů. A tato čísla jsou dnes strašlivá. Jejich průsečík zachycený v grafu tvoří kříž, jak o tom přináší svědectví například i dokumentární film Ruský kříž natočený televizní společností NTV. A zde jsou údaje UNICEF k říjnu r. 1994: V období let 1989-1994 vzrostla v zemích Východní a Střední Evropy úmrtnost ve srovnání s dynamikou předcházejícího období o 800 000 lidí. Hlavními příčinami jsou: stres a jím vyvolaná srdečně-cévní onemocnění, podvýživa, narkomanie, alkoholismus a vraždy. To vše jsou - uzavírají autoři té

potřeba zajistit přežití mezi jinými imperialistickými dravci, je nutí usilovat o moc, rozpínavost, rozšíření životního prostoru. Neboť silnější přežívá. Demokraté ale nechtějí a nemohou jednat důsledně. Jejich politika je polovičatá, pokrytecká a zatížená předsudky. Avšak my své záměry oznamujeme otevřeně a dotáhneme je až do konce." Tak to je. Síla fašismu, jeho moc, je skrytá v této zvrácené poctivosti. Liberální ochránci lidských práv se marně skrývají za tvrzení, že prý je vždy třeba klást důraz na práva člověka, nikoli na geopolitiku. Geopolitika - rozumí-li se pod tímto termínem strategické zájmy a expanzionistické záměry velmocí - existuje, a navíc vládne světu. Za těchto podmínek lidská práva devalvují. Bude to tak vždy. Dokud bude existovat kapitalismus s jeho věčnou konkurencí mamutích koncernů a států, bude vždy bojem všech proti všem. Jsme samozřejmě přesvědčeni, že člověk má právo vyjadřovat nezávislé názory, aniž by byl vystaven nebezpečí. Podporujeme svobodu slova a mysli, ale nedomníváme se, že tyto svobody mohou být realizovány za podmínek kapitalismu.

Není možné totalitní režimy (fašismus a bolševismus) vytrhnout ze souvislostí novodobé historie, z kontextu industriálně-kapitalistického vývoje. Základními principy industriálně-kapitalistického

prostě nejsou mechanismy. Zato mají možnost kontroly nad činností zastupitelů a prezidentů nepočetné elity - finančníci, "kapitáni průmyslu" a obchodní magnáti. Od dob antických Řeků jejich moc nesmírně vzrostla. Na druhé straně je dnešní stát, regulující společenské vztahy na rozsáhlých územích, nucen vydržovat aparát profesionálních úředníků, který má také ohromnou moc. "Pro určení míry lidské svobody není rozhodující činitel rozmanitosti volby", řekl německý filozof Herbert Marcuse, "ale to, že může být zvoleno také to, co je skutečně chtěno."

Zastupitelská demokracie je tedy velká lež, mechanismus vytvářející iluzi účasti mas v řízení společnosti. Je to nástroj kontroly, zapojující široké vrstvy pracujícího obyvatelstva do rozhodovacího procesu o jejich vlastním vykořisťování. Vždyť podle záměru architektů tohoto systému, pracující hlasující pro strany nebo konkrétní kandidáty, nebudou sami v boji se zvůlí byrokratů a vykořisťovatelů hájit svá práva, uchylováním se ke stávkám a dalším protestním akcím. Mimoto pracující ještě musí také cítit svou odpovědnost za současnou politiku. Přece si sami vybrali vládce, kterým je nyní "třeba dát čas, aby to udělali co nejlépe". Když se však zjišťuje, že se "co nejlépe" nezdařilo, říkají jim, že musí počkat do následujících

efektivity za každou cenu. Ať je fašismus rudý nebo hnědý, je s demokracií spojen pokrevním poutem. Je celkem objektivní říci, že demokraté dělají svou propagandou fašismu, bolševismu a jiným totalitním teoriím reklamu tím, jak se nás pokoušejí přesvědčit o tom, že k fašismu není jiné alternativy kromě tržně demokratického zřízení. Když se jim o tom skutečně podaří společnost přesvědčit, pak bude vítězství fašismu nevyhnutelné, protože současné podmínky existence v rámci "demokracie a svobodného trhu" jsou pro většinu lidí na naší planetě naprosto nepřijatelné.

Mezi morem a cholerou si nevybereš

Právě proto nemá smysl stavět do protikladu fašismus a tržně demokratické zřízení. Třebaže i přijmeme za nespornou pravdu velmi diskutabilní tvrzení, že demokracie zabíjí podstatně méně než fašismus. Ale předsudky, naivita, stupidní šlechetnost a přání "zachovat si tvář" - všechny tyto buržoazní ctnosti - nedokáží zastavit pád do propasti geopolitického šílenství. Všechny významné ničivé síly, které ve světě panují, jsou vyvolané kapitalismem. Nepříliš ostrá hranice od sebe odděluje buržoazní civilizovanost a bezuzdné barbarství fašismu. Například, když zkusíme analyzovat současné vzkypění rasistických a nacionalistických

Nelidskost demokracie

Demokracie je lež

Slovem demokracie se obvykle rozumí vláda lidu. Toto slovo, stejně jako samotný jeho princip, vzniklo v antickém Řecku. Demokracií se tam rozuměla správa města "demosem", což byla společná shromáždění všech plnoprávných obyvatel. Jmenovaný systém měl samozřejmě do ideálu daleko. K plnoprávným občanům starověkých Atén nepatřilo více než 30 % obyvatelstva. Hlasovací právo neměly ženy, přesídlenci z jiných měst a otroci. I když oproti rozšířeným představám nebyli pilířem řecké ekonomiky otroci, ale svobodní řemeslníci a zemědělci, není možné samotný fakt existence přítomnosti otroků popírat. A nejen to. Rozvoj výrobně tržních vztahů v řecké společnosti vedl k tomu, že se i plnoprávní občané časem proměnili v loutky, které řídili oligarchové - velcí obchodníci. Pomocí podplácení a intrik fakticky podřídili společná shromáždění měšťanů své vůli a zájmům. Nehledě na tyto skutečnosti však řecká demokracie do určité míry odpovídala svému názvu. Koneckonců, přestože formálně, zakládala se na bezprostředním přijímání usnesení samotnými občany na jejich suverénním shromáždění.

Tržně demokratické zřízení vytváří situaci napomáhající nárůstu fašistických nálad ve společnosti. Samo o sobě je kruté a nelidské. Proto nemá smysl porovnávat fašismus s demokracií. Mezi morem a cholerou si nevybereš!

Jiné cesty

Náš život se nezmění k lepšímu do té doby, dokud shromáždění pracujících a rady jejich delegátů nepřevezmou do svých rukou řízení společnosti. Toto řešení se nachází na opačné straně než je stát a kapitál, diktatury či zastupitelské demokracie. Řešení se nachází v odmítnutí zprostředkovaných a společností nekontrolovatelných způsobů regulace (zákonů státu a trhu) a v přechodu k přímému regulování osobního života ve společnosti pomocí dialogu mezi samosprávnými kolektivy a jejich sdruženími.

Přeložil Karel Rosák , www.anarchismus.org